บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกแห่งความเจริญก้าวหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งในด้านวัตถุวิทยาการ เทคโนโลยี และความรู้สึกนึกคิดเช่นทุกวันนี้ ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกคน จนมิอาจหลีกเลี่ยงหรือละเลยได้ และยิ่งนับวันก็จะยิ่งเพิ่มความสำคัญและมีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่มากขึ้นกว่ายุคก่อน ๆ ที่ผ่านมาหลายเท่า ภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก (อิสรา สาระงาม, 2530: 27) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษาชั้นสูง เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงส่วนมากจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2531: 1)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานนับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 โดยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าฯให้จ้างครูฝรั่งมาสอนภาษาอังกฤษให้กับพระราชโอรสและพระราชธิดา ด้วยทรงเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่ถูกจัดให้เป็นวิชาเลือกอยู่ในหลักสูตรในทุกระดับชั้นในฐานะที่เป็นวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งหลักสูตรวิชาภาษาต่างประเทศทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้ระบุให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนในภาษาที่เลือกเรียน รู้วัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาษา และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ นอกจากนี้หลักสูตรยังได้ให้อิสระกับผู้เรียนในการเลือกเรียนวิชาภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้ตามความ

ถนัดและความสนใจ แต่ในทางปฏิบัติจริงแล้วนักเรียนเกือบทั้งหมดก็ยังเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ศิริพร ฉันทานนท์, 2532: 2)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) ได้มีวิวัฒนาการจากอดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีวิธีการเรียนการสอนหลายรูปแบบ บางวิธีอาจจะได้รับความนิยมเป็นเวลานาน แต่บางวิธีอาจจะใช้เพียงช่วงสั้น ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทางการเรียนรู้ภาษาทั้งทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และการศึกษา สำหรับวิธีสอนที่นิยมใช้ในปัจจุบันนั้นได้แก่วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเริ่มขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1975 โดยมีความเชื่อว่าภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วย เสียง ศัพท์ โครงสร้าง เท่านั้น แต่ภาษาคือระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย วิธีการเรียนการสอนภาษาที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อพูดคุยหรือสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ หรือถ้าจะสื่อสารได้บ้าง ก็มักจะใช้ภาษาในลักษณะที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กัน แม้จะเป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็ตาม (Keith Johnson and Keith Morrow, 1981: 1)

อมรา แสงจันทมณี (2524: 11-12) กล่าวถึง แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ว่ามีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นการเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ เป็นการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยผู้เรียนจะต้องเข้าใจโครงสร้างของภาษาและนำหลักเกณฑ์ของภาษามาใช้ตามวัตถุประสงค์ของตน เพื่อให้ผู้อื่นได้เข้าใจว่าตนมีจุดมุ่งหมายในการพูดเรื่องอะไร กับใคร รวมทั้งการพูดได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ แมรี่ ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1982: 5) ที่ว่า แนวการสอนนี้จะรวมทฤษฎีการสอน ไวยากรณ์ ความหมายตามสถานการณ์และจิตวิทยาของมนุษย์เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ขึ้นนั่นเอง

ในเรื่องของความสามารถในการสื่อสาร เดล ไฮมส์ (Dell Hymes, 1981: 13-14) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "ความสามารถในการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูด และควรพูดอะไรกับใคร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร" ซึ่ง

ความหมายของความสามารถในการสื่อสารที่เสนอโดย เดล ไฮมส์ นี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และในระยะต่อมา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนก็ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้เพื่อให้มองเห็นได้ชัดขึ้นว่า การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบอะไรบ้าง ดังที่ ไมเคล คาเนล และเมอร์ริล สเวน (Michael Canale and Merrill Swain, 1980: 29-31); แซนดรา เจ ซาวิญอง (Sandra J. Savignon, 1983: 34-35) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรที่จะประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ดังนี้

1. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง ซึ่งเป็นแกนในการสื่อความหมายโดยผ่านทางทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกัน ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถใช้รูปแบบของภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ฐานะทางสังคม และบทบาทของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3. ความสามารถด้านการความสัมพันธ์ข้อความ (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษา (Coherence) ให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ และทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในปริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารทั้งโดยการใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด เพื่อแก้ไขความล้มเหลวในการสื่อสาร อันเนื่องมาจากสภาวะที่จำกัดด้านภาษา และ/หรือเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการสื่อสาร

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน นับว่ามีความสำคัญเพราะก่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสารที่ดี มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับสถานการณ์ จะเห็นว่าถ้าเมื่อใดที่ผู้พูดหรือผู้ส่งสารมีความบกพร่องในองค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่ง อาจจะเป็นความบกพร่อง

ด้านความสามารถด้านภาษาศาสตร์ หรือความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม หรือความสามารถด้านการสัมพันธ์ข้อความ เมื่อนั้นความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร (Strategic Competence) จะเข้ามามีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อสารระหว่างคู่สนทนาประสบความสำเร็จได้ดีขึ้น (Elaine Tarone, 1981: 62)

อีเลน ทาโรน (Elain Tarone, 1989: 11, 103) กล่าวว่า "การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการใช้กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) ซึ่งเป็นตัวทำให้ผู้พูดหรือผู้ส่งสารสามารถส่งข้อความที่ต้องการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ส่งได้" นอกจากนี้ คลอส แฟร์ช และ กาเบรียล คาสเปอร์ (Claus Facrch and Gabriele Kasper, 1983: 36) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสื่อสารว่าคือ การวางแผนที่รู้ตัวของผู้พูดสำหรับการแก้ปัญหาในการสื่อสารที่เกิดขึ้นในระหว่างการสนทนา

เจอราร์ด เอ็ม วิลเล็มส์ (Gerard M. Willems, 1987: 355) ได้แบ่งชนิดของกลวิธีการสื่อสารออกเป็น 3 ด้านใหญ่ๆ โดยคัดสรรมาจากแนวคิดงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์หลายคน คือ อีเลน ทาโรน และคณะ (Elain Tarone et al., 1976) คลอส แฟร์ช และกาเบรียล คาสเปอร์ (Clause Facrch and Gabriele Kasper, 1983); วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood, 1984); พี ริเลย์ (P. Riley, 1984); เอ็น พอลิสส์ และคณะ (N. Poulisse et al., 1984) และทาเฮเรห์ ปาริบาคท์ (Tahereh Paribakht, 1985) กลวิธีการสื่อสารทั้ง 3 ด้าน คือ

1. กลวิธีการใช้ท่าทาง (Paralinguistic Strategies) เป็นการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย

2. กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) เป็นการพูดภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศอื่นปนกับภาษาที่สองเมื่อต้องการสื่อความหมาย

3. กลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralingual Strategies) เป็นการพูดด้วยภาษาที่สองเพียงภาษาเดียวในการสื่อความหมาย

การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารได้ดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้มี

โอกาสเรียนรู้และฝึกการใช้กลวิธีการสื่อสารที่สามารถนำออกไปใช้ได้ในสถานการณ์จริง เพราะความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ความหมายในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อต้องเผชิญกับสภาวะที่จำกัดด้านภาษา และถ้าผู้เรียนมีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารสูงย่อมนำไปสู่การมีความสามารถในการสื่อสารที่สูงตามไปด้วย (Michael Canale and Merrill Swain, 1980; Michael Canale, 1983 cited in Chen Si-Qing, 1990: 157)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพราะนักเรียนในระดับชั้นนี้ถือว่าเป็นชั้นสูงสุดในระดับมัธยมศึกษา ได้ผ่านการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมานานถึง 6 ปี ซึ่งมากพอที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในด้านกลวิธีการใช้ท่าทาง (Paralinguistic Strategies) กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) และกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralingual Strategies) ทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

2. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการสื่อสารด้านกลวิธีการใช้ท่าทาง (Paralinguistic Strategies) กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) และกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralingual Strategies) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรของการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2. การวิจัยครั้งนี้มิได้คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากร เช่น เพศ วัย ความสนใจพิเศษ สติปัญญา สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ วิธีสอนของครู ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

ข้อตกลงเบื้องต้น

พฤติกรรมการใช้กลวิธีการสื่อสารที่ตัวอย่างประชากรแสดงออก ทั้งในด้านกลวิธีการใช้ท่าทาง กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน และกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว ในขณะที่ผู้วิจัยกำลังเก็บรวบรวมข้อมูล ถือเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติในการสื่อสาร

กลวิธีการสื่อสารทุกกลวิธีถือว่ามีประสิทธิภาพในการสื่อสารเท่ากัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้กลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ผู้พูดแสดงออกมาทั้งโดยการใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด เพื่อสื่อความหมายกับผู้ฟังให้ได้ตามความต้องการเมื่อผู้พูดตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถใช้คำศัพท์ ประโยค หรือสำนวนภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางได้ โดยผู้พูดจะใช้กลวิธีการใช้ท่าทาง(Paralinguistic Strategies) กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) และกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralingual Strategies) ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนที่นักเรียนทำจากแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กลวิธีการใช้ท่าทาง (Paralinguistic Strategies) เป็นวิธีการที่ผู้พูดใช้ท่าทางอย่างมีความหมายเพื่อแสดงออกถึงความตั้งใจในการสื่อสาร แบ่งออกเป็น

1. การใช้ท่าทางแทนคำพูด (Replacing Verbal Output) เป็นการแสดงท่าทางเพื่อแทนความหมายของคำศัพท์ที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

2. การใช้ท่าทางประกอบคำพูด (Accompanying Strategies) เป็นการแสดงท่าทางเพื่อช่วยเสริมคำพูดที่อธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ผู้พูดต้องการ

กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน (Interlingual Strategies) เป็นวิธีการพูดที่ผู้พูดนำเอาคำ ประโยค หรือสำนวนจากภาษาไทย หรือภาษาอื่นมาปนกับภาษาอังกฤษเพื่อต้องการสื่อความหมาย แบ่งออกเป็น

1. การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง (Code Switching) เป็นการใช้คำศัพท์ในภาษาไทยแทนคำศัพท์ที่ต้องการสื่อสาร เช่น "There is "it" in พฤษภาทมิฬ" เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Violence" เป็นต้น หรือเป็นการพูดภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ เพราะผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายโดยการพูดเป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น "มันเป็นโรงเรียน big after you จบ ม.6." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "University" เป็นต้น

2. การเรียงลำดับคำแบบภาษาแม่ (Literal Translation) เป็นการพูดเรียงลำดับคำศัพท์หรือประโยคแบบภาษาไทย เช่น "car nurse" เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Ambulance" เป็นต้น

3. การพูดภาษาแม่ด้วยสำเนียงภาษาที่สอง (Foreignizing) เป็นการออกเสียงคำศัพท์ในภาษาไทยด้วยสำเนียงแบบภาษาอังกฤษ เช่น "I like Som Tam and Tom Yam Kung." เป็นต้น

กลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว (Intralangual Strategies) เป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวด้วยกลวิธีการพูดแบบต่าง ๆ เพื่อพยายามสื่อความหมายให้ได้ แบ่งออกเป็น

1. การใช้คำใกล้เคียง (Approximation) เช่น "It's a shop ....." เมื่อต้องการพูดถึงคำว่า "Grocery Store" เป็นต้น

2. การใช้คำเหมือน (Synonym) เช่น "I think it has the same meaning as lobster." แทนคำว่า "Prawn" เป็นต้น

3. การใช้คำตรงข้าม (Antonym) เช่น "This is the opposite of failure." แทนคำว่า "Success" เป็นต้น

4. การถอดความ (Paraphrase) เป็นการบรรยายลักษณะทางกายภาพ ลักษณะของส่วนประกอบหรือรายละเอียด สถานที่ตั้ง ประวัติความเป็นมา และการให้ตัวอย่าง เช่น "Its colour is red". เมื่อต้องการพูดคำว่า "Rose" หรือ "There is a handle on it." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Lantern" หรือ "When you finish your study. You get degree. That means you ..." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Graduation" เป็นต้น

5. การบอกตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ (Metalinguistic Clues) เช่น บอกว่ามีการเติม Prefix หรือ Suffix หรือบอกหน้าที่ของคำในรูปแบบต่าง ๆ เช่น "It is a noun form of succeed." เป็นต้น

6. การเปรียบเทียบ (Comparison) เช่น "Its shape is like a heart." เมื่อต้องการพูดถึง "Peach" หรือ "It's not the same as computer." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Abacus" เป็นต้น

7. การพูดซ้ำ (Repetition) เป็นการกล่าวซ้ำคำพูดที่ได้กล่าวออกไปแล้วเพื่อหวังจะสื่อความหมายได้ เช่น "It sells medicine ... medicine ..." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Drug Store" เป็นต้น

8. การแก้ไขคำพูดตนเอง (Self Repair) เมื่อผู้พูดรู้ตัวว่าพูดผิด เช่น "It's like answer ... oh ... no ask." เมื่อต้องการสื่อคำว่า "Question" เป็นต้น

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535 ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงประสิทธิภาพทางการเรียนการสอน ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารให้ได้มาตรฐาน

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ผู้จัดทำหลักสูตร และผู้จัดทำหนังสือแบบเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของความสามารถด้านกลวิธีสื่อสาร

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และทำวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารในแง่มุมอื่นต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสาร
2. องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร
3. ความหมายของความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร
4. ความสำคัญของกลวิธีการสื่อสาร
5. ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร
6. กลวิธีการสื่อสารโดยการใช้คำพูด
7. กลวิธีการสื่อสารโดยการไม่ใช้คำพูด
8. ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง
9. กิจกรรมการฝึกการใช้กลวิธีการสื่อสาร
10. การวัดและประเมินผลความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง